

Minh Râu Hà Nội

Hoàng Hải Thủy

Hỏi tên, rằng "Hồ chí Minh.."
Hỏi quê: "Xứ Nghệ, Xứ Thanh cũng gần.."
Quá niên trạc ngoại thất tuần,
Râu râu Các Mác, quần quần Lê-nin.

Từ năm 2000, văn huê và lòng thông là "Năm thứ nhất của cái gọi là Thế Kỷ Hai Mươi Một", toàn dân Việt Nam, 80 triệu 569.321 mạng, nam, phụ, lão, ấu, từ em nhỏ lên ba đến cụ già chín bó, sống trong nước, sống ở nước ngoài, đều biết Hồ chí Minh, tên cúng cháo lá đa, tên trong Sổ Địa Ngục là Nguyễn Tất Thành, là người lưu manh, gian ác, giả dối, đá cá, lẩn dưng thuộc loại Đệ Nhất Cao Thủ Ma Giáo Việt Nam. Từ những năm 1945, 1946...., nhân vật Hồ chí Minh được bọn đảng viên Cộng Sản xứ Bắc Cộng suy tôn như ông Thánh Sống, để rồi sau khi Đế quốc Liên Xô tan rã không còn mảnh vụn, Chủ Nghĩa Cộng Sản Khoa Học cũng như Chủ Nghĩa Cộng Sản Dã Man, rách hơn cái mền Sakymen, những kho hồ sơ mật từ bao năm được bọn Cộng Nga úp mu giữ kín trong cái gọi là Văn Khố Mật Điện Kemlanh, thành phố Mốt Cu, nơi được bọn đảng viên cộng sản trên khắp thế giới coi là Kinh Đô, là Đất Thánh của chúng, được khai ra tùm lum tà la. Và thế là những tội ác ghê rợn, những thú tính, những dâm tính, những ác tính, những thói ma, tật quỷ của bọn lãnh tụ Cộng sản bị phơi bày ra ánh đèn, ánh điện, ánh nắng, gọi chung là ánh sáng, người thế giới ghê tởm quá đỗi trước những tội ác mà bọn Quý Đồ đã làm trong hơn một nửa thế kỷ chúng hoành hành làm tanh banh thế giới.

Riêng Hồ chí Minh, ngoài cái tội lão phóng tay man dã giết người Việt Nam không thể nói chung chung "bọn Việt Cộng giết người Việt", phải gọi đích danh thủ phạm "Nguyễn Tất Thành Hồ chí Minh giết người Việt", lão là chính danh thủ phạm "Dưới cờ gươm tuốt nắp ra .. Chính danh thủ phạm tên là Hồ Meo" theo lý thuyết Đảng Cộng của lão, lão chủ trương Đảng phải giết người Việt, lão dạy và ra lệnh cho bọn đảng viên đàn em lão giết người Việt. Và lão, cùng bọn đảng viên cộng sản Việt đàn em của lão, đã thực hiện một cuộc người Việt giết người Việt tàn ác nhất trong lịch sử dân Việt.

Một điểm đặc biệt của bọn đảng viên cộng sản, một đảng quỷ quái ra đời, gây tội, làm ác, rồi tàn đi, thói rữa, chết đốn, chết mạt trong Thế Kỷ Hai Mươi, là chúng chuyên giết nhân dân, giết đồng bào của chúng. Bọn Nga Cộng giết dân Nga, bọn Tàu Cộng giết dân Tàu, bọn Miên Cộng giết dân Miên, bọn Việt Cộng giết dân Việt. Chúng giết dân của chúng, chúng giết bố mẹ chúng, chú bác chúng, chúng giết cả ông bà chúng, chúng giết anh chị em chúng tàn nhẫn, thẳng tay, không chút xót thương, càng giết nhiều người chừng nào chúng càng sướng, càng vênh váo. Về thành tích đảng viên cộng sản giết dân ở Đông Nam Á Châu, đảng viên Cộng sản Hồ chí Meo chỉ đứng sau đảng viên Cộng sản Pol Pot. Ác quỷ Pol Pot của dân Miên, tuy ít tuổi hơn nhưng về thành tích giết dân, đứng trên, đứng trước Hồ chí Meo. Và những tài liệu được dấu, được tìm thấy trong những kho hồ sơ mật của bọn cộng sản trên thế giới cho thấy y can Nguyễn tất Thành Hồ chí Meo — là người rất bê bối trong đời tư, rất đáng khinh trong tư cách...

Biết rồi.. Khở lăm.. Nói mãi..! Cả loài người, hăm bà lằng súa oắt, văn minh, man dã, tiên tiến, lạc hậu, đều biết từ lâu tên đó đều rồi..! Nói chuyện khác đi. Vâng. Xin kể một chuyện đếu của y thôi. Thư tịch của bọn cộng sản Việt Nam long trọng ghi chị đảng viên Cộng sản Nguyễn Thị Minh Khai là vợ của anh đảng viên Cộng sản Lê Hồng Phong, đảng làm hôn lễ cho anh chị đảng hoàng, thư tịch đảng ghi rõ "Đông chí Lê Hồng Phong được đồng chí Lý Thụy (một tên giả của Nguyễn

Hồ tôi biết tội đã nhiều
Dấu rằng sấm sét, búa rìu quân đấu.
Trót vì tay đã nhúng máu (máu: máu)
Đại rồi còn biết khôn lâu sao đây! (lâu: lâu)
Ác ôn tội chất đầu đây,
Da này có lột đồng giấy cũng cam!

Lại có thơ rằng:

Hồ tôi biết tội đã nhiều.
Dấu rằng sấm sét, búa rìu quân đấu.
Chôn Lê nào sợ lăm đầu
Cái ngu theo cộng kiếp sau xin chừa

Tất Thành) truyền dây bí kíp Mác Lê, Lê Hồng Phong là học trò của Lý Thụy". Tài liệu được moi ra mới đây cho thấy trong thời gian Lý Thụy và Minh Khai sống chung một phòng ở Mốt-cu, Nga Xô, Lý Thụy đã "lấy" Minh Khai, huych toẹt và dễ hiểu là Lý Thụy đã "si-ca-la-toóc" Minh Khai đến nơi, đến chốn, ông cha ta gọi là làm "lút cán."

Đồng chí chơi vung xích chó vợ của đồng chí, đàn anh chơi chí chạt vợ đàn em.. Tinh nghĩa đồng chí — đảng viên cộng sản là như thế. Thế nhưng bắt chước y chang bọn Cộng Nga suy tôn Sitalin, bọn Cộng Tàu thần thánh hoá Mao Sì Toóng, bọn Cộng Mít chổng khu le lưỡi đánh bóng lãnh tụ của chúng là Hồ Chí Meo. Điều đáng nói là cho đến những năm 2000, khi mặt thật của Hồ Chí Meo đã bị phơi bày ra bày hầy, bày hầy, bọn Cộng Việt sống ngoi ngóp những ngày tàn ở Hà Nội vẫn cứ mặt trơ, trán bóng bốc thom mãi lãnh tụ nhầy nhụa của chúng.

Đây là một bài ca tụng "Bác Hồ muôn kính, ngàn yêu" đăng trên một tờ báo gọi là báo Xuân của bọn Bắc Cộng. Mời bạn đọc bài này để, một lần nữa, thấy bọn cộng sản "nâng bi, thổi dế" lãnh tụ của chúng nham nhờ đến là chừng nào.

Đúc tượng Bác, treo ảnh Bác. Người viết Đoàn Minh Tuấn. Báo Văn Nghệ Hà Nội Xuân Nhâm Ngọ.

Bác Hồ vô vàn kính yêu, khiêm tốn giản dị và vĩ đại của chúng ta. Bác không muốn ai nói gì, viết gì về Bác. Bác cũng không muốn nghiên cứu hay sưu tầm gì về Bác. Mặc dầu Bác như cây đại thọ xanh tươi ngả bóng rợp, che mát cả ba phần tư thế kỷ XX ở nước ta, một vị anh hùng giải phóng dân tộc.

Đồng chí Hà Huy Giáp, lúc còn làm Thứ trưởng Bộ Văn Hóa, kể một câu chuyện. Có một hợp tác xã thủ công mỹ nghệ đúc tượng Bác, Bác cho mời đồng chí Giáp lên, Bác hỏi:

- Bây giờ thừa đồng rồi phải không, chú Hà? (Bác gọi thân mật.)

Đồng chí Hà Huy Giáp rất ngạc nhiên chưa hiểu ý Bác, chưa dám trả lời, Bác đã nói tiếp:

- Bây giờ thừa đồng rồi, cho nên chú cho nghệ nhân đúc tượng Bác phải không?

Tinh thực đồng chí Giáp thưa rằng:

- Thưa Bác, đây là nhân dân ta kính trọng Bác, quý yêu Bác, nên bà con đúc tượng Bác.

Bác cười, Bác lại hỏi:

- Đảng lãnh đạo nhân dân quần chúng làm cách mạng hay là Đảng theo đuôi quần chúng?

Đồng chí Hà Huy Giáp lúng túng chưa kịp thưa lại, Bác đã thân mật bảo:

- Chú nên nhớ, một cá nhân không làm nên được gì cả. Về nói lại với đồng bào đừng làm như thế nữa.

Bác không muốn ai nói gì về Bác, ca ngợi Bác, kể cả việc xây nhà lưu niệm ở Kim Liên và Bác cũng không thích treo ảnh Bác ở các trụ sở công cộng.

Một hôm Bác đến thăm Viện Bảo Tàng Cách Mạng, đồng chí Phan Trọng Phục công tác bảo tàng được Bác nhắc nhở, phê bình về việc treo ảnh Bác, đồng chí cảm thấy rất sung sướng, vì được Bác trực tiếp dạy bảo.

Nhân thể đồng chí mạnh dạn thưa cùng Bác:

- Thưa Bác, Bác cho Viện Bảo Tàng chúng cháu xin vở kịch "Con Rồng Tre" của Bác.

Bác ngồi suy nghĩ một lúc:

- Các chú muốn tìm vở kịch "Con Rồng Tre" phải không?

- Thưa Bác, vâng ạ.

- Thế thì các chú phải chờ cách mạng Mỹ thành công, lúc ấy chú sang Mỹ mà tìm.

Lúc bấy giờ chúng tôi ngỡ rằng Bác nói cho vui, nhưng rồi nhân lễ tang Bác, các đồng chí cộng sản quốc tế, nhiều Tổng Bí thư và nguyên thủ quốc gia đến dự. Đồng chí Gớt Hôn, Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Mỹ mới cho biết: Hồi ấy có một đồng chí cộng sản người da đen ở Mỹ có xin Bác kịch bản ấy. Bác chỉ còn bản thảo viết tay bằng tiếng Pháp, Bác tặng luôn cho đồng chí đó!... Qua những sự việc trên, chúng ta nghĩ từ nay có nhiều hy vọng có thể tìm được nhiều điều về Bác nữa. Một CON NGƯỜI vô cùng uyên bác và sâu sắc, một Anh hùng giải phóng dân tộc, một danh nhân văn hóa của nhân loại mà khiêm tốn giản dị vô cùng. Một CON NGƯỜI mà theo Thủ tướng Phạm Văn Đồng đã nói: "Những tư tưởng lớn của Hồ Chủ tịch là những tình cảm lớn. Trong đời hoạt động cách mạng cũng như đời sống thường ngày của mình, Hồ Chủ tịch luôn luôn đối xử với mọi người: có lý, có tình. Bác Hồ là muôn vàn tình thương đối với đồng chí, đồng bào. Trong tình yêu thương đó, có chỗ cho mọi người, không quên, không sót một ai và sắp xếp cho mọi người về việc làm, đời sống và học tập, phải nghiêm khắc nhưng lại rất yêu thương để diu dắt.."

Bác Hồ của chúng ta là như thế! Năm 1963, Quốc hội qua quyết định tặng thưởng Bác Huân Chương Sao Vàng. Bác cảm ơn và nói: "Chờ đến ngày Bắc Nam thống nhất, đồng bào miền Nam sẽ trao cho Bác huân

chương cao quý nhất của đất nước ta. Như vậy thì toàn dân ta sẽ sung sướng và vui mừng." Tấm lòng và ý nguyện của Bác đơn giản như thế ấy. Như lời thơ của Tố Hữu:

*Mong manh áo vải hồn muôn trượng
Hơn tượng đồng phơi giữa lối mòn.*

"Bác", phải gọi là Boóc mới đúng, Boóc không muốn ai viết về cái gọi là "cuộc đời ái tình và sự nghiệp củ khoai, củ cải, củ từ, củ ráy, củ ngứa" của Boóc, Boóc tự viết nâng bi Boóc, Boóc tự thổi để Boóc, Boóc gian manh vô địch thiên hạ với việc Boóc viết bốc thơm Boóc mà Boóc để tên khác. Có thể nói việc làm "vĩ đại" nhất của "Boóc Hồ muôn kính, ngàn yêu của bọn Cộng Việt" là việc Boóc tự thổi để Boóc bắt cháp bản dân thiên hạ, bắt kể búa rìu lịch sử, bia miệng thế gian!

Trong lịch sử lãnh tụ kể từ ngày loài người có lãnh tụ, Boóc Hồ là "Lãnh tụ duy nhất" tự cắm ống đu đủ vào lỗ đít mình và tự mình ngậm mồm vào ống để thổi. Nhưng sau những năm 1990 trong lúc bọn cộng sản Việt cố bao che, sịt thuốc cho cái xác thối của lãnh tụ của chúng trong tuyệt vọng thì ở nước Nga, người Nga đã lôi tượng Lão Ông Nội Lênin của chúng ra bỏ nằm ở bãi rác, người Nga đã hạ tượng Tên Bô Ghê của chúng là Sitalin, cưa đầu, cho đầu Sít nằm bên ống cống, và như thế thì trước sau, sớm muộn gì Boóc Hồ Chí Meo của bọn Cộng Việt cũng phải ra bãi rác nằm phơi xác nhân dân Việt Nam từ lâu rồi đã coi "Boóc Hồ" không ra cái thá gì cả.

"...nhân lễ tang Bác, các đồng chí Cộng sản quốc tế, nhiều Tổng Bí thư và Nguyên thủ quốc gia đến dự. Đồng chí Gót Hôn, Bí thư Đảng Cộng sản Mỹ mới cho biết.." Trong số những anh Tổng Bí Cộng Sản đến Hà Nội dự tang lễ Hồ chí Méo có Đồng chí Hônáchcơ, Tổng Bí Đảng Đức Cộng kiêm Chủ Tịch nước Đức Cộng, tức Đông Đức. Hônáchcơ được bọn Cộng Việt tặng bốc một điều "*Đồng chí Hônáchcơ vĩ đại..*", hai điều "*Đồng chí Hônáchcơ vĩ đại..*" Nhân dân Sài Gòn đặc biệt có ác cảm với anh Già Hônáchcơ Đuôi To vì sau Tháng Tư 1975 anh từng đến đứng trên Lầu Dinh Độc Lập ở Sài Gòn, thủ đô Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa, uống sam-banh mừng bọn cướp nước. Nhân dân Sài Gòn hả dạ khi nhân dân Đông Đức nổi dậy, đập phá gông cùm cộng sản, đập tan bức tường ô nhục chia đôi thủ đô Berlin do bọn Đức Cộng khốn kiếp dựng lên, dân Đức đuổi bọn đảng viên cộng sản ra khỏi chính quyền, họ nhỏ vào mặt, bọp tai, đá đít những thằng đảng viên cộng sản từng hung hăng con bọ xít đàn áp nhân dân. "*Đồng chí Hônáchcơ vĩ đại*" của bọn cộng sản Việt thót dế, cong đuôi, quần đít, ôm đầu chạy ra nước ngoài. Nếu làng chàng ở lại trong nước, có thể lão Cộng Tặc Hônáchcơ đã bị nhân dân Đức lôi ra, dí súng vào mang tai, bắn bỏ như nhân dân Lỗ đã bắn bỏ vợ chồng tên Sôsetcu, Chủ Tịch đảng Cộng Lỗ; nếu bị dân Đức tó được cổ ngay trong ngày họ đập phá bức tường ô nhục Bá Linh, lão Cộng Tặc có thể bị nhân dân Đức nắm râu lôi ra chân bức tường, tròng dây thừng vào cổ, kéo lên treo toong teeng trên cột đèn như nhân dân Ácghanítan đã treo cổ tên Nadzibula, Chủ Tịch Đảng Cộng Ác..., cả tên là Ôcganítan.

Hônáchcơ cúp đuôi chồn lặn chạy ra nước ngoài để tránh bị nhân dân trừng phạt, nhưng chạy được ra nước ngoài lão vẫn không thoát. Không quốc gia nào trên thế giới dám chứa y can. Kể cả anh Cộng hung hăng con bọ xít nhất là Phai-đeo Catsitrô xứ Cuba, CuBốn, cũng không dám chứa. Cả thế giới không có chỗ cho "*Đồng chí Hônáchcơ vĩ đại*" nương thân, Đồng chí Hônáchcơ nhục hơn con chó ghẻ. Nhân dân Đức bắt Lão Cộng Tặc Hônáchcơ phải trở về nước, vào nhà tù, ra tòa đền tội giết người Đức. Và lão đã phải vác mặt mẹt trở về nhà tù ở Đức Quốc.

Tên Mỹ Cộng Gót-hôn: Gus Hall, đã bị xóa tên trong Sổ Bụi Đời FBI từ khi Liên Xô đổ, tài liệu mật của bọn Nga Cộng cho thấy Gus Hall nhận tiền của Nga Cộng để sống. Không một người Mỹ nào thèm nhắc đến cái tên Gus Hall, đảng Cộng sản Mỹ là con số không nhỏ sít trong xã hội Mỹ. "*...Chờ cách mạng Mỹ thành công, lúc ấy chú sang Mỹ mà tìm..*" "*Cách mạng Mỹ*" Già Hồ nói đây là việc "*Bọn cộng sản Mỹ cướp được chính quyền Mỹ, lập chế độ cộng sản ở Mỹ..*" Có lộn kiếp chồn lùi đầu thai đi đầu thai lại tỷ tỷ kiếp Già Hồ cũng không thấy cái ngày bọn đảng viên đảng Cộng sản Mỹ cướp được chính quyền ở Hoa Kỳ. Để giải độc, để tiêu đàm, để không bị táo bón, mời bạn đọc một đoạn truyện trong tác phẩm "*Văn nghệ sĩ miền Bắc như tôi biết*" của nhà văn Xuân Vũ. Một người bạn của Xuân Vũ về chơi Hà Nội, trở sang Mỹ kể chuyện ông ta đi thăm Lãng Hồ Chí Meo, chuyện được Xuân Vũ ghi lại.

Văn nghệ sĩ miền Bắc như tôi biết. Người viết XUÂN VŨ. Nhà Đại Nam xuất bản ở Hoa Kỳ năm 1997. Trích: Ông ta kể:

- .. Tôi đến ga Hà Nội ở đầu đường Gambetta ngày xưa. Bây giờ là đại lộ Trần Hưng Đạo. Tôi kêu một chiếc xích-lô, leo lên và bảo: "Anh cho tôi đến thăm lăng Bác tí!" Ông biết tại sao tôi làm như vậy không? Để chứng tỏ rằng mình đối với xã nghĩa rất chi là kính mến. Nếu công an theo dõi thì họ sẽ thấy mình không có chất phản động trong người. Chừng... 40 năm trôi lưu lạc, về quê, không về nhà ngay mà còn đi lòng vòng làm gì? Theo lời tôi yêu cầu, anh xích-lô đạp xe ra Phố Hàng Lọng, bây giờ không rõ là phố gì.

Tôi (Xuân Vũ) nói:

- Hồi tôi ở ngoài đó thì là đường Nam Bộ. Ở gần chợ Cửa Nam có mấy quán bán thịt chó. Hàng ngày tôi qua đó, lúc nào cũng thấy chó bị móc sắt treo dốc ngược lên, thè lưỡi ra, đuôi cong quắp trong tù kiếng.

Anh X tiếp:

- Ngồi trên xe lăn lọc cọc, lòng tôi sao xuyên quá nên mắt không thấy gì hết.

- Chỉ thấy "mưa sa trên màu cờ đỏ" hả?

- Đầu có dám nghĩ như vậy anh! Thấy mấy anh áo da bò đi lờn vờn trên vỉa hè, bụng đánh lô tô mệt quá còn dám nghĩ gì. Chiếc xe của anh xích-lô rách bươm như người anh. Tội nghiệp, cái thằng tôi nặng tới 176 pounds, còn anh ta ốm nhom như con nhái bén. Chắc anh ta đạp mệt lắm! Qua chợ Cửa Nam, ra đường Cột Cờ rồi phóng về phía Lăng Bác. Tôi bỗng giật mình trông thấy một bức tượng to đen thui đứng phía tay trái, tay đút túi quần, tay giơ lên, người lom khom như chồm tới trước để đuổi bắt ai. Tôi nhớ ra rồi. Lúc ở ngoài này, thấy báo chí nói là tượng Lê-nin. Bỗng anh xích-lô rà chậm lại và hỏi tôi: "Bác muốn đi đâu ạ?" Tôi không do dự như lần trước, tôi bảo: "Anh cho tôi thăm Lăng Bác tí!" Anh ta nói ngay: "Thăm làm gì cái mà thằng chó đó!"

Tôi (XV) giật nảy mình. Ông bạn X cũng như tôi, anh nói:

- Tôi giật nảy người. Không biết hai lỗ tai mình có nghe ngãng không. Và tôi bỗng đâm ra hoảng, không biết mình có nói hớ tiếng nào không? Tôi bèn lập lại: "Anh cho tôi đến viếng Lăng Bác". Anh xích-lô lại nói: "Thăm làm đểch gì cái mà thằng Ba Râu đó!" Tôi chắc tôi không nói hớ cũng không nghe lầm. Yên tâm như vậy nhưng bây giờ lại sợ. Sợ rùi có công an nghe được thì nguy to. Lại sợ chính anh xích-lô là công an ngầm phóng ra mấy câu đó để dò phản ứng của mình. Tôi vẫn nhớ cái nhà pha Hòa Lò ở cách đó không xa. Đi về thăm quê mà lợt vô đó là hết đường về.. quê. Chặng sau thì tới Lăng Bác. Anh xích-lô dừng xe phía bên kia đường Hùng Vương và trở tay: "Cái mà thằng đó đó, bác có xem thì vào xem đi, rồi đi đâu tôi chở cho đi, có cái mẹ gì trong đó đâu mà xem, chỉ có cái xác bằng sáp."

Tôi hỏi:

- Thế không có xác thật à?

- Mới đầu thì xác thật. Ít lâu sau tóc nó rụng, mũi nó thối nên thay xác sáp.

Nghe anh ta ăn nói bạt mạng, tôi càng sợ nhưng anh ta vẫn cứ lầu bầu: "*Tại lão ta nên bây giờ mình mới nghèo đói. Bây giờ không có ai kêu nó bằng Bác nữa mà người ta kêu nó là "Minh Râu" hay "Ba Râu".*

Dân Việt ở xứ Bắc Cộng có nhiều người bị lừa, trong một thời mà thôi, vì cái gọi là "huyền thoại Hồ Chí Meo", nhưng nhân dân Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa thì thấy ngay mặt thật của y can. Chỉ một tháng sau ngày 30 Tháng Tư 75, ở khắp các phố phường Sài Gòn đã có câu hát:

*Như có Bác Hồ trong nhà thương Chợ Quán
Bác vừa ra là chúng chém bay đầu..*

Và:

*Đêm qua em mơ gặp Bác Hồ
Chân Bác dài, Bác đạp xích lô..*

Tường bở, Hồ Chí Meo nói: "*.. Chờ đến ngày Bắc Nam thống nhất, đồng bào miền Nam sẽ trao cho Bác huy chương cao quý nhất..*"

Sự thật, nhân dân Quốc Gia VNCH đã xử tử y can bằng câu hát:

*Như có Bác Hồ trong nhà thương Chợ Quán
Bác vừa ra là chúng chém bay đầu*

Mời quý vị xem một số hình ảnh của Hồ Chí Meo. Có thời y can trọc đầu, trông mặt y thật hung ác, nếu làm kép cải lương ở Sài Gòn, với bản mặt cô hồn ấy, với cái đầu trọc nham nhở ấy, y có thể thành công trong vai

kép độc. Chỉ sau khi trở về Hà Nội năm 1954, hưởng thụ, bồi dưỡng, được tha hồ sờ, soạng, bóp, ôm, hôn, hít, nút gái trẻ, gái trinh, xử dụng Hấp Tinh Đại Pháp lấy tinh khí của phụ nữ tự bồi bổ công lực, Hồ Chí Meo mới đỏ da, thắm thịt.

Xin nhớ một điều: không phải người Sài Gòn, những công dân Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa, thù hận Boóc, khinh bỉ Boóc, đặt chuyện bôi lên mặt Boóc, những ca dao nhạo Boóc cay độc nhất, những chuyện đếu gán cho Boóc dơ tởm nhất là do những người dân Bắc Việt làm ra. Như bài thơ dưới đây:

*Đêm nay Boóc không ngủ
Đêm nay Boóc không ngủ,
Ngày mai Boóc ngủ bù.
Anh đội viên gặt gù :
- Ôi.. tài, năng Boóc có đủ!
Boóc lấy trên đầu tử*

*Bộ bài Tây mới toanh
Đặt ra giữa chiếu manh
Hai Boóc cháu cùng đánh.
Anh đội viên chóng vánh
Thua hết nhẵn cả tiền
Nhưng anh vẫn còn nghiền,
Anh vay tiền chơi tiếp.
Anh hối hận không kịp
Boóc chơi quá cao tay
Bà bốn con Đằm, Tây
Cứ vào tay Boóc mãi!
Anh đội viên mặt tái
- Boóc gì mà ăn gian
Tiền cháu kiếm khó khăn
Boóc ăn không biết ngượng!
Anh đứng lên ngắt ngưỡng
Định gỡ trò vũ phu
Boóc xuống nước cười trừ
Rồi gạ: "Ta chơi lại..
Anh đội viên e ngại
Chơi thua nữa thì sao?
Tay nghề Boóc quá cao
Làm sao ta địch nổi?
Boóc xem ra biết lỗi,
Đếm đếm đưa mấy ngàn
- Bỏ túi đi cháu ngoan
Mai chúng ta chơi tiếp
Anh đội viên chịu lép
Đã định về giường nằm
Anh xem có mấy trăm
Boóc đưa toàn bạc rách.
Anh đội viên yêu sách
Boóc đổi cho cháu đi.
Boóc ác độc làm chi
Đưa cháu toàn bạc rách.
Boóc ngồi không nhúc nhích
Suy tư rồi đã thông*

Nhưng bụng tức càn hông
Boóc chịu đổi mấy giấy
Đêm khuya anh trở dậy
Nhìn sang anh ngạc nhiên
Boóc gù lưng bên đèn
Hai tay Boóc thoăn thoắt
Anh đội viên thắc mắc
Boóc đang làm trò gì?
Anh thấy anh cũng kỳ
Nhòm việc riêng của Boóc
Nhưng không thể làm khác
Vì anh quá tò mò
Anh bò đến thăm dò
Xem thực hư rõ rệt
Trên cái giường cột kết
Boóc đang rất miệt mài
Làm việc thật mê say
Boóc đang dán tiền rách.
Boóc sao mà trong sạch
Anh đội viên nhủ thầm
Từ đó trong thâm tâm
Anh một lòng phục Boóc..!

Bài thơ "Đêm nay Boóc không ngủ" là một sáng tác của một người dân nào đó ở cái gọi là Miền Bắc Xã Hội Chủ Nghĩa. Miền Bắc Xã Hội có 50 triệu người dân thì có 55 triệu thi sĩ màn thơ, trong số tất nhiên có Boóc Hồ, có Tố Hữu, có cả Sóng Hồng Trường Chinh, Phó Koáp Xuân Thủy, Đồ tể Lê đức Thọ, Hai Néo Trương thị Hoa, Thơ Thiên Heo Đỗ Đít, Chủ Tịch Một Lần Nông đức Mạnh.

Bài thơ, và bức họa "Boóc Hồ nhận tội" cùng nhiều tranh ảnh tài liệu về Đồi Tư Boóc Hồ được trưng bày trong phòng tiếp tân của Tòa Tổng Lãnh Sự Việt Cộng ở San Francisco. Theo thông lệ cao đẹp những người vào thăm Lãnh Boóc ở Hà Nội được tặng một khúc bánh mì thịt Mác Lê, những người Việt ở Hoa Kỳ vào coi 'Triển Lãm Ảnh, Thơ Boóc Hồ' ở Tòa Tổng Lãnh Sự Việt Cộng ở San Francisco được tặng một Ổ Hămalyhe Nguyễn thị Định, một cặp Bánh Dầy Kẹp Chả Nguyễn thị Minh Khai, cam đoan ăn vô là học máu liền tại chỗ.

Hoàng Hải Thủy